

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXXIV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049951280/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Jeg holder fast ved Dig,
Og ikke jeg viger fra mit Hjertes Tro,
At Himlen os engang vil skikke
Paa Jorden end til yndig Ro.

Mindre fortabt i sin egen indre Verden end før kan han nu igen vende sig mod Naturen omkring sig. Ogsaa i den Forstand kom Ungdommen tilbage til Digteren. Eller han glæder sig ved Betragtningen af den elskede, som han daglig har hende for Øje. Digtene bliver ofte til Genrebilleder og Naturidyller og Blomster-Breve. Sit intimeste Udtryk faar Sammensmeltningen af Natur- og Elskovsfølelsen i Blomstersymboliken, hvormed han udtrykker hendes Væsen. Den Eene bliver hans *Rosa unica*.

Digtene i anden Bog indledes med »I Havn«, hvor han skuer tilbage over sit Liv i et Billede, der har Tilknytning til den religiøse Lyrik, blandt andet Midaldersalderhymnen »Ave maris stella« og Ambrosius Stubs »Livet en Seilads«. Efter Vielsesdigtet følger den *borgerlige Tale*, hvor han forklarer Poesiens Afmagt overfor Virkeligheden og Livet og ser frem mod deres Samliv, der tegner sig for ham som »et venligt Genremaleri«.

Deres Kærlighed faar Naturindvielsen i »Natten var mild og kjær«, der sammen med den følgende lille Flok af Digte betegner Højdepunktet i den hele Cyklus. Det er »Livsminuttet«, »Timen«, som Winther kalder det, tilegnet i hele sin Fylde og Intensitet, saaledes at det nærværende optager Fortiden i sig som en Inderliggørelse og Fordybelse og drager Fremtiden ned til sig i det Evighedshaab, der fødes af Taknemmeligheden mod Styrelsen, den uendelige Kærlighed, hvis umiddelbare Nærhed netop da føles stærkest:

Drømmende vugged vi
Som over Havet,
Vækkende Sukket, i
Længsel begravet;
Hilste vor Stjerne,
Som fra den fjerne
Evighed havde formælet vort Navn,—
Salige, Favn udi Favn!

XXXIV